

Column ter gelegenheid van de viering van de Dies Natalis van de Universiteit voor Humanistiek, 29 januari 2020

Door Thijs van Westrienen BA, masterstudent Zorgethiek en beleid

Dag allen, ik ben Thijs van Westrienen. Sinds 2018 studeer ik Zorgethiek en beleid aan de Universiteit voor Humanistiek. Naast mijn studie ben ik werkzaam als trajectmanager voor dak- en thuisloze jongeren bij het Leger des Heils in Rotterdam. Ook geef ik vier uur per week les in zelfverdediging, Krav Maga voor de kenners, aan een groep van ongeveer zestig personen.

Professor Leget vroeg mij een column te presenteren op deze 31^e Dies Natalis. Spannend, want dat heb ik nog nooit gedaan. Wellicht zei ik 'ja', omdat dit mij juist inspireerde?

Het onderwerp inspirerend leiderschap is iets wat ik regelmatig gehoord heb in mijn loopbaan. Meestal nam ik het voor lief: 'Inspirerend leiderschap, pff, dit is de zoveelste verkoopterm van een of andere cursus.' Maar, als ik daarop reflecteer, zeker als student zorgethiek, komt als eerste de vraag in mij op: 'Wat betekent inspirerend leiderschap, of beter: Wat ervaar ikzelf als leiderschap?'

Ik ben veel formele leiders tegengekomen: managers, directeuren, wethouders, burgemeesters, professoren en anderen. Sommigen van hen waren inspirerend. Ik denk dat inspirerend leiderschap veel vaker voorkomt tussen mensen en dat die niet formeel, maar situationeel gedreven is. Iedereen is in zekere mate een leider. Als je daarmee anderen weet aan te zetten iets goeds te doen, denk ik dat je inspirerend bent. Dit betekent ook dat je je juist laat leiden door anderen. Ongeacht welke functie of positie je hebt. Een ervaring met deze vorm van leiderschap had ik tijdens mijn opleiding tot instructeur in krav maga. Deze ervaring zou ik graag met u delen.

Het is tien over acht op een vrijdagochtend, de laatste van de acht trainingdagen in het tweede deel van de opleiding. Ongeveer twaalf graden, een beetje fris. Mijn adem komt als damp uit mijn lichaam. We hebben er al zesenvijftig uur training op zitten. Mijn armen zijn zwaar. Ik zit onder de blauwe plekken en krassen. Alle aanhechtingen in mijn lichaam smeken om rust. De drillstem van Franklyn (de hoofdinstructeur) die we iedere dag horen dreunt nog na in mijn hoofd: 'Ben je moe?' 'Nooit!' brullen we terug. Mijn maatje Raymond komt aanlopen en zegt: 'Goeiemorgen, schat'. Ik reageer: 'Morgen, lieverd. Wat zie je er goed uit vandaag.' Raymond heeft een prachtige blauwe plek op zijn oog. 'Jij ook, vooral die lucht uit je sporttas.' We lachen. We voegen ons bij de rest van de groep. We staan in formatie, één rechte lijn. Teen aan teen, gezichten naar voren gericht op Franklyn.

'Goedemorgen allemaal. De laatste dag van deel twee. Ik moet zeggen: petje af voor jullie inzet. We hebben veel technieken behandeld. Een beetje bewogen.' De groep lacht, we herinneren ons de tweehonderd push-ups per dag, rennen op het strand, worstelen in het zeewater en nog meer vermaak. Dat is inderdaad wel een beetje beweging.

Franklyn vervolgt: 'Deze dag doen we het simpel. Jullie rennen straks die grote trap op. Binnen twee minuten zijn jullie boven. Zie jullie zo.'

De duintrap is ongeveer 100 treden hoog. De treden zijn oneffen, maar dat redden we wel.

'Even doorbijten', gromt iemand. Ik ren naar boven achter Raymond aan, maar Maarten haalt

ons in. Beetje competitiegevoel, dus een tandje erbij. We zien niet wat er achter ons gebeurt. We racen omhoog. Franklyn staat daar met een strak gezicht en een stopwatch. Mijn benen en longen branden. Beetje gelach met de vijf anderen die ook boven zijn. 'Eitje.'

'Stop maar', brult Franklyn. 'Jullie hebben het niet gered. Opnieuw.'

'No-way', protesteren we. We druipen geïrriteerd af naar beneden. 'Wat een gelul, dit was binnen de tijd.' Beneden zeggen we tegen elkaar: 'Jongens, harder?' Bevestigend knikken we: 'Harder.' Weer rennen we naar boven. We vergeten alles om ons heen. De lucht brandt. Het voelt als honderd graden. Mijn kuit, ik voel ze nu nog steeds als ik er over praat. Alles.

Doet. Pijn.

'Stop maar. Opnieuw.'

Er klopt iets niet. Ik zie achter mij dat er een aantal van de groep nog halverwege de trap staat. De sterksten zijn voorop gegaan. Als een onderlinge wedstrijd, maar het brengt ons niks. Alleen maar ellende en nog een keer die vervloekte trap. Wat zei Franklyn ook alweer? Iets met *jullie* en een trap...oh wacht eens even.

We gaan een derde keer omhoog. De anderen gaan voorop. We rennen in hun tempo mee.

Zijn waar zij zijn. We moedigen ze aan: 'Doorbijten, niet opgeven, dit is lekker toch?'

'Heerlijk', brullen we als één groep. Boven aangekomen, kapot en bijna smekend kijken we Franklyn aan: 'Rust, kom op adem. Geniet van je uitzicht, maar luister ook mee: 'Jij bent niet diegene die bepaalt waar iemand is. Jouw student heeft een ander ritme. Een andere achtergrond. Een ander verhaal. Dat de student in jouw les staat is zijn of haar overwinning. Die zijn nog niet boven op de trap. Die staan onderaan. Inspireer ze, moedig ze aan. Trek ze omhoog. Maar altijd: pas je snelheid aan aan dat wat de ander nodig heeft. Alleen zo help je ze verder.'

Ik weet niet waar u zich op de duintrap bevindt. Maar ik wil u vooral aanmoedigen. Kijk eens omhoog en kijk eens naar beneden. Past uw tempo wel bij wat er nodig is?

Dankuwel.